

ВИКТОРИЯ ПЕНКОВА

ЙОГА,
любов,

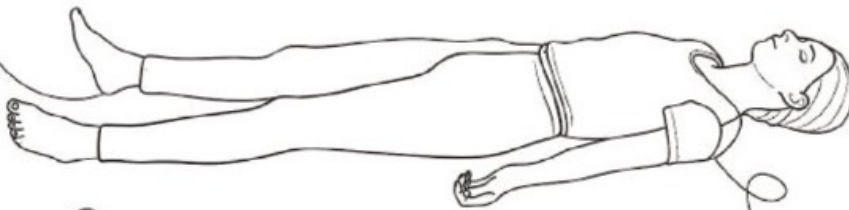
И ДРУГИ МИТОВЕ

Роман

 ciela

Ден първи

Мъртва поза (Шавасана)

Искам красивият млад грък отсреща на ферибота да ме погледне.

Няма причина да не го направи, защото в добрите си дни съм кръстоска между Моника Белучи и Пенелопе Круз. Иначе казано, привлекателна съм и в зебло. Но днес не ми е ден. От зори хвърча по магистралата с моя ципокрил смарт, сега прилежно паркиран в трюма, и вятърът се гаври с къдрите ми. Вадя джобното огледало и установявам очевидното – все още ме бива. Въздъгата ми коса кротува под бяло мъжко плетено бомбе – рецидив от рухналия ми брак. Пищните ми гърди напират от малиново боди с отсъстващ гръб. Грациозните ми крака се простират километрични от оскъдни дънкови гащи. Кръстосала съм ги силно, така че мускулът а-ха да се отлепи от кокала, и нямам никаква идея защо маслиноокият Аполон отсреща не се е заселил от лявата ми страна, по-хубавата, и не обмисля да разиграем на острова наша собстве-

на версия на „Синята лагуна“. Може би просто е късоглед...

И бездруго е по-красив, отколкото предпочитам. И твърде чаровен по онзи намислено небрежен начин, който струва пари. Изобилният му перчем, уж набързо разрошен с ръка, се крепи на цяла туба фризиращ гел. Сглобеното уж напосоки екипче от размъкната тениска и комбатки напълно подхожда и за фотосесия. Ама че суета! И все пак не мога да откъсна очи от него. Разполага с чудни, хармонични по гръцки пропорции – рамена спрямо ханш в обърнат трапец и нито грам излишни мазнини и мускули. Сканирам го усилено за недостатък, но не откривам такъв. На всичкото отгоре е и забавен! Изнася малко комедийно шоу пред тайфата си и те се търкалят от смях по палубата. Комедиант и красавец – абсолютната катастрофа за женското сърце...

Всъщност знам защо гъркът не ме поглежда. Чувствам се малко мъртва отвътре. А и колкото и да не е за вярване, имам конкуренция. Красива млада гъркиня попива всяка негова дума, сякаш той е новият Месия. Глупаво момиче! Иде ми да я гръпна настрана и да ѝ обясня, че единственият ѝ полезен ход оттук нататък е скок през борда и плуване обратно до брега. Остане ли на този кораб, стъпи ли веднъж на острова с този плейбой, сърцето ѝ повече никога няма да бие правилно. Но тя май няма търпение. Аполон влива в нея зехтинотъмни ириса и ѝ поднася трапчинка. Притварям очи и съзирам в бъдещето бавната ѝ смърт – сладкото прелъстяване, горчивото отгръпване, надеждата, която умира последна. Горката... Разплитам бедра за обиколка на палубата, за да забравя екзекуцията ѝ.

Край перилата вятърът духа от четирите краища на света. Мъчи се да отмъкне обещаните и шанката ми, но аз ги стискам като най-ценното си богатство. Мисълта да не съм шармантна дори за миг, ме плаши повече от световен глад. Все пак гладът е донякъде полезен за фигурата, но без аксесоари женското лице просто няма смисъл.

Фериботът бавно и методично пори Егейско море и изплисква тонове пяна зад гърба си. През живота си не съм виждала толкова дълбоки нюанси на синьото. Търся различна дума за всеки, но след „кобалт“ и „тюркоаз“ ми остава само да степенувам: синьо, по-синьо, най-синьо...

– Видели са делфини откъм носа – надвиква вятъра моята златокоса спътница Ники и заклаща бедра към природния феномен.

Тръгвам след нея, хипнотизирана от походката ѝ на газела. Знам, че докато стигнем до носа, делфините ще са изчезнали безследно. Така става с всичко интересно в моя живот. Мисля, че точно затова станах сценаристка – за да преживявам нещата, които никога не ми се случват: любов, приключения, любов...

Всъщност имам известен напредък с второто – запътила съм се на йога ритрийт с гръмкото име „Митични жени на о-в Митос“. Ритрийтът е нещо като лагер за възрастни, където посредством осигурена храна, вода и духовни развлечения те откъсват от ежедневието ти. Моето се състои предимно от писане на телевизионни сапунки и препускане подир една сладка като макарон френска булдошка на име Джун. Но сега вече край на скуката! Цели седем дни ще посрещам изгреви, ще се въргалям под рошави пал-

ми, ще преяждам с пресни калмари и ще обливам с пот постелката за йога. А и няма да се учудя, ако това екзотично преживяване ме вдъхнови да напиша сценарий от типа на „Яж, моли се и обичай“, но по-хубав, и филмът стане световен хит. Най-сетне ще стъпя на червения килим в Кан и фотографите ще ме заснемат със светкавици, не за друго, а защото непрекъснато ще ме бъркат с Моника Белучи или Пенелопе Круз, понеже някак си приличам на двете. И следващия път, когато някой нашенски режисьор ме потърси с поредната си идея за евтина и скучна телесапунка, аз просто ще се завъртя на пета и ще отсека:

– Съжалявам, г-н Най-велик-от-всички-режисьори-с-цели-два-световнонеизвестни-филма, но първо трябва да напиша следващия хит на Стивън Спилбърг. А с вас можем да пием кафе по някое време на куково лято.

Докато тъка бляскавото си филмово бъдеще, делфините, както очаквах, са изчезнали безследно. Пристигам точно навреме за скуката. Тъкмо се каня да се впусна в редовните самосъжаления, когато пред очите ми се материализира островът: пирамидален, сух, планински, затревен по краищата. Аскетично парче скала, плуващо в най-най-тъмното синьо. Добре де, не е чак толкова зле. Но не мога да скрия разочарованието си, че Митос ужасно прилича на Пирин, само дето е без снежна шапка. Не съзирам и нито една, дори рехава, палма на хоризонта. Ама какво ще съзерцавам тогава? По всяка вероятност букове... Махам мислено с ръка. Митос може и да не е върхът на тропика, но това значи ли, че не е екзотичен? На фона на моето еднолентово ежедневие всичко може да мине за екзотика.

Хваната здраво за обещите и шапката си, заемам обратно своето място в корабния амфитеатър. Младият грък все още разиграва своята комедия, която ще завърши трагично за младата гъркиня. Около мен са насядали волни души в различни стадии на хипари-ята. Юноши на по няколко къмпинга; старци, нашарени от татуировки; и моите любими връстници – все още деца, но и с по две свои, които да им напомнят, че са възрастни. Не съм си у дома, но нуждата да акостирам отпада.

– Казвали ли са ти, че си нещо средно между Моника Белучи и Пенелопе Круз?

Ето нà, започва се. Ники присяга от по-хубавата ми страна и ме изучава с интерес. Търси да установи на коя от двете приличам повече, но истината е, че съм хибрид. С тяло на Моника, но с лице на Пенелопе, с излъчване на Моника, но с темперамент на Пенелопе. Същинска Моника Круз от глава до пети! Само не знам дали това все още е комплимент, защото и двете са попрехвърлили зрелостта. Ники не разбира тревогите ми относно годините.

– Не ти давам нито ден повече от 24 – отсича тя и ми иде да разцелувам нашата йога инструкторка Шанти, че разпредели точно Ники в моята кола.

Двайсет и четири са годините на Ники. Приравнява ме към себе си, защото ме чувства близка, но всъщност помежду ни зее цяла декада и аз никак не се гордея от това. Животът ми е наполовина свършил, а в него няма нищо, с което да се похваля. Ни дом, ни дете, ни кариера. Само едно невъзпитано куче и един провален брак.

Ники заглушава вътрешния ми критик с признанието, че отива на острова, за да разбере коя е. Не

искам да я обезкуражавам, че и на 34 това знание все още ще ѝ убягва. Поглеждам я – тя е толкова обезоръжаващо пряма! Златните ѝ коси блестят на гръцкото слънце, съзрите в очите ѝ – също. И аз нямам никаква представа коя е, освен че е прекрасна. Премълчавам го, за да не ме помисли за маниачка.

– А ти защо отиваш на острова? – пита ме на свой ред тя.

Прямотата явно е заразна, защото се чувствам да казвам нещо, което досега не допусках да си призная:

– Много е просто – отговарям. – Разбих си сърцето.

Досега не съм го заявявала толкова честно. Нику иска да знае дали съм правила опити да излекувам сърцето си. Усмиввам се на нейната сладка 24-годишна наивност. Идеята за зарастването на раните ми е напълно чужда. Доколкото ми е известно, единственият лек за разбито сърце е добрата стара амнезия.

Срещнах Кучкаря скоро след раздялата с мъжа си. Разводът ме остави с празно сърце и с един голям пулсиращ въпрос. Защо, по дяволите, се бяхме разделили, след като се обичахме? Нали уж любовта щеше да спаси света? Моята обаче го беше разрушила, както направи онова камикадзе с Кулите близнаци, а после нюйоркчани превърнаха подземие то на едната в 7-етажен музей. Само дето в моето сърце реликви нямаше. Бракът ми беше завършил напълно тривиално – по взаимно съгласие и поради непреодолими различия.

– О, скъпа, та той искаше да става горски в някакъв затънтен боров масив в Странджа-Сакар – въз-

мущаваше се Били, докато мъкнехме моите пет следбрачни кашона към новата ми квартира в „Лозенец“.

Биляна, в краткост Били, имаше пълно право. Как да делиш брак с някого, който дори не желае да обитава една и съща географска област с теб?

– Зафичи те в онова противно село на баба си – Горно или Долно Каляне, все тая – и те караше да му квасиш мляко и да му правиш „слънчеви“ краставички! Теб! Жена, родена да държи коктейли... Бясна съм му, миличка. Не бях виждала сладката ти муцунка цели шест години!

За шест години брак „слънчевите“ ми краставички не втасаха нито веднъж. И така и не разбрах от коя страна се къса босилекът, за да порасне наново. Бях градско момиче до мозъка на костите си. Представата ми за разходка сред природата включваше чифт силиконови стилето с циркониева тока, с които да подритвам камъчета в Борисовата градина. А босилекът ми трябваше само за домашно импровизирано мохито.

С Били вече бяхме подредили багажа и блажено сърбахме от гореспоменатия коктейл на моята покривна парти тераса с изглед към Кучешкия парк.

– Ето такъв живот ти отива, скъпа. Мезонет в центъра, кариера в телевизията...

Били обичаше да преувеличава в полза на лукса. Квартирата ми съвсем не беше мезонет, а някаква евтина имитация – двуетажен таван с поносимо обзавеждане и допотопна баня. А кариерата ми се простираше до нередовната заплата на щатен сценарист, с която можех да си позволя „мезонета“.

Бях се преквалифицирала в киното отскоро. В последните месеци на брака стартирах фейсбук стра-

ничка за къси разкази, с които да разсейвам мъката си, и някакъв продуцент я беше лайкнал случайно. Получих обаждането от него едновременно с решението от бракоразводното си дело и неминуемо се разридах. Човекът си помисли, че плача от радост, и от неудобство ми възложи цели три епизода от първи сезон на някаква издишаша кримка.

Никога не бях писала сценарий, но едва ли можеше да е по-сложна работа от развода. Най-лошото, което можеше да се случи, беше да напиша някоя невъобразима глупост. Та аз току-що бях съсипала живота си, едно писане ли щеше да ме уплаши! Така че оставих въображението си да буйства и подходът ми се оказа печеливш. Продуцентът направо обезумя по алогичните скокове в моята фабула и се закле да ме вербува за всички бъдещи сезони. Стига да имаше такива. Сега просто се молах сериалът да стане хитова сапунка без край, за да има какво да ям в обозримото бъдеще. И да продължавам да живея в мезонет.

– В крайна сметка какво общо могат да имат сценаристка и козар – възмути се Били между две глътки мохито и схрупа босилека.

– Не е козар, а биофермер! – чух се да я парирам.

Ненавиждах да си е обиди по адрес на бившия ми. Обидата може и да беше насочена към него, но някак си винаги прострелваше и мен. Все пак до съвсем скоро козарят и аз бяхме едно цяло.

– А и някой ден той ще стане богат – гласът ми се разми в ехо над околните кооперации, сякаш не идваше от мен, а от някакви анонимни анализатори на финансовата грамотност на бившия ми.